

Till
Förvaltningsrätten i Göteborg

Överklagande till Kammarrätten

Klagande: Cadilla Fastigheter AB (org.nr. 556437-9518)
Ombud: Cecilia Strandberg, skattejurist
Motpart: Skatteverket
Överklagad dom: Förvaltningsrätten i Göteborgs dom den 25 februari 2019, mål nr 7694-17
Saken: Mervärdesskatt, begäran om förhandsavgörande från EU-domstolen och ersättning för kostnader

Cadilla Fastigheter AB (härefter Bolaget) överklagar Förvaltningsrätten i Göteborgs dom och yrkar avdrag för ingående mervärdesskatt för inköp av moduler med 450 109 kr för redovisningsperioden januari till mars 2016 och med 446 075 för redovisningsperioden april till juni 2016.

Bolaget yrkar även att förhandsavgörande ska inhämtas från EU-domstolen.

Bolaget yrkar slutligen ersättning för kostnader för processen i kammarrätten med belopp som kommer att anges senare.

Bolaget åberopar vad som tidigare anförts i processen hos Skatteverket och i förvaltningsrätten. Härutöver kompletterar Bolaget med följande.

Förvaltningsrätten drar slutsatsen att avdragsförbudet för stadigvarande bostad ska användas vid uthyrning av både fast och lös egendom och hänvisar till uttalande i RÅ 2010 ref 43. Det kan konstateras att lagändring skett efter, och som en följd av, det nämnda rättsfallet. Syftet med lagändringen var att undvika situationer där utgående skatt ska redovisas av fastighetsägaren trots att denna inte även har rätt till avdrag för ingående mervärdesskatt.

I förarbetena till lagändringen anges att det är olämpligt att det kan uppkomma situationer där en fastighetsägare som är skattskyldig och ska lägga mervärdesskatt på hyran helt saknar rätt till avdrag för uthyrning (se prop. 2013/14:1 s. 476). Till följd av denna ståndpunkt ändrade lagstiftaren

lagen på så sätt att det inte är möjligt att bli frivilligt skattskyldig för uthyrning som avser stadigvarande bostad.

Den ändrade lagen infördes i 3 kap. 3 § mervärdesskattelagen (1994:200), ML, vilken behandlar undantag på fastighetsområdet.

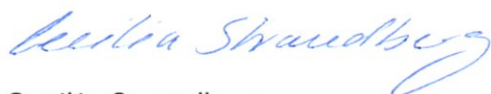
Så som förvaltningsrätten konstaterar finns inte uttalat om förbudet ska tillämpas bara när bostaden är fastighet. Någon annan bedömning än att förbudet inte ska tillämpas när det är fråga om uthyrning av lös egendom går dock med anledning av ovan beskrivna bakgrund till gällande lag inte att göra. Som framgår önskar lagstiftaren inte att förbudet ska tillämpas som en schablonregel till den grad att situationen uppstår att en uthyrare tvingas debitera mervärdesskatt på uthyrningen men inte har avdragsrätt så som i nu aktuella fall. Någon lagändring avseende lös egendom har dock inte ansetts nödvändig av det skälet att lagstiftaren inte ansett att avdragsförbudet omfattar även sådan uthyrning.

Det kan även konstateras att användningen av avdragsförbudet i detta fall strider mot grundläggande EU-rättsliga principer.

Så som konstaterats finns inga uttalanden i förarbeten att avdragsförbudet även ska gälla vid uthyrning av lös egendom. Skälet till detta är att regeln endast avses att gälla för fast egendom. Detta framgår tydligt av tidigare nämnda förarbetsuttalanden. Det är tydligt att detta även gäller för utredningen i samband med Sveriges inträde i EU. Eftersom förbudet tydligt står i strid med EU-rättens grundläggande princip om kompensation för ingående mervärdesskatt när mervärdesskattepliktig verksamhet bedrivs är det felaktigt av förvaltningsrätten att göra en extensiv tolkning av förarbetsuttalandena. Istället ska en restriktiv tolkning göras vilken landar i att avdragsförbudet inte omfattar uthyrning av lös egendom.

Det framgår varken av förarbetsuttalanden eller praxis från EU-domstolen att Sverige får tillämpa avdragsförbudet på så sätt som sker i nu aktuella fall. Med anledning av beskrivna oklarheter bör kammarrätten begära förhandsavgörande från EU-domstolen.

Göteborg den 27 mars 2019

Cecilia Strandberg
Skattejurist